

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **P. V. B.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,

zastoupen: **Mgr. Ing. Phan Kien Cuong,**
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3. 2019, č. j. OAM-904/ZA-ZA11-HA08-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, špatné posouzení skutkového stavu a vady řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce uvedl, že odůvodnění rozhodnutí považuje za nedostatečné a zmatečné, když podle něj není dostatečně zřejmé, na základě jakých informací správní orgán rozhodl. Žalobce dále vytýká rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když podle něj správní orgán nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce namítá porušení ust. § 3, § 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, přičemž má za to, že správní orgán nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil přesně a úplně skutkový stav a neopatřil si k tomu potřebné podklady pro rozhodnutí, rozhodnutí tak podle žalobce není přesvědčivé. Neboť uvedeným nesprávným postupem dospěl správní orgán k nesprávným právním závěrům. Žalobce se proto cítí být zkrácen na svých právech v důsledku porušení jeho práv v předchozím řízení. Zároveň žalobce namítá zkrácení na svých právech z důvodu, že správní orgán rozhodl v rozporu s ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu. Dále žalobce tvrdí, že rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno a bylo tak porušeno ust. § 46 a § 68 správního řádu a rozhodnutí je tak dle žalobce nepřezkoumatelné. Žalobce namítá také porušení zásady uvedené v ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Správní orgán se dle názoru žalobce měl zabývat možností udělení azylu z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu, neboť žalobce má za to, že jeho osobní situace v zemi původu, tak jak ji popsal během řízení, je důvodem pro udělení azylu z tohoto důvodu. Žalobce má rovněž za to, že důvody, které ho vedly k opuštění vlasti, jsou dostatečné pro udělení azylu dle ust. § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalobce navrhuje rozhodnutí zrušit a vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, rozhodnutí dostatečně odůvodnil v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a během celého řízení postupoval v souladu s právními předpisy, přičemž posuzoval všechny podklady a uplatňované důvody, nelze mu proto vyčítat, že nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neopatřil si potřebné podklady. Zároveň upozorňuje, že žalobce ve svých námitkách neodkazuje na správná ustanovení správního řádu. Žalovaný uvádí, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že tvrzeným důvodem žádosti je legalizace pobytu na území České republiky, když žalobce žádost podal v době, kdy mu hrozilo vycestování z ČR. Žalovaný doplňuje, že žalovaný měl svou situaci řešit jinými prostředky v souladu se zákonem o pobytu cizinců a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004 č.j. 5 Azs 37/2003. Žalovaný dále tvrdí, že žalobci nebylo upřeno právo dle ust. 36 odst. 3 správního řádu a mohl navrhopvat důkazy po celou dobu řízení, přičemž měl rovněž možnost se k podkladům vyjádřit a této možnosti nevyužil, neboť se k seznámení s podklady nedostavil. Žalovaný má za to, že institut mezinárodní ochrany je zcela výjimečný a poskytuje ochranu pouze z důvodů vymezených zákonem. Dle žalovaného žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo zřejmé, že by žalobce mohl být ve vlasti pronásledován nebo mít z pronásledování jakoukoli obavu, neshledal proto naplnění důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, neudělil proto žalobci azyl ani dle tohoto ustanovení, neboť i přes zjištění rodinné, sociální a ekonomické situace nedospěl k závěru, že by některá okolnost byla tímto důvodem. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

5. Žalobce si dne 25.10.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 31.10.2018 poskytl k podané žádosti další údaje. Jako důvod pro podání žádosti uvedl, že by rád získal v ČR nějaký typ pobytu, aby mohl pokračovat v životě a v práci. Žalobce též uvedl, že je svobodný, bezdětný a zdravý, není žádného náboženského vyznání, není členem politické strany ani se politicky neangažoval. V zemi původu žije jeho matka a sourozenci, vrátit se tam však nechce z ekonomických důvodů. Do ČR přijel s cílem podnikat a získal zde povolení k pobytu za účelem podnikání, přičemž poprvé přijel v roce 2007. Má zde partnerku, se kterou má v úmyslu uzavřít sňatek. O povolení k pobytu přišel, když předložil falešné osvědčení o znalosti českého jazyka, poté se živil brigádami.
6. Dne 12. 3. 2019 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu na území České republiky, neboť žalobce pozbyl pobytové oprávnění, zároveň návrat do Vietnamu odmítá pouze z ekonomických důvodů. Rodinné poměry v ČR žalovaný neshledal azylově relevantní.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve smyslu ust. § 32 odst. 2 zákona o azylu má podání žaloby odkladný účinek napadeného rozhodnutí.
8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože žalobce ani žalovaný netrval na jeho nařízení.
9. Oproti žalobci soud považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné. Žalovaný se dostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce a uvedl k tomu své rozhodné úvahy k jednotlivým typům mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě specifikoval nepřezkoumatelnost pouze v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí, které podle něj tak nemá náležitosti dle ust. § 68 správního řádu.
10. Dle ust. § 3 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu s tímto ustanovením a zohlednil všechny skutečnosti, které žalobce v žádosti uvedl. Soud neshledal ani deficit ve vztahu k ust. § 4 správního řádu, když ze spisu nevyplývá, že by žalovaný porušil zásadu služby veřejnosti a jednal s žalobcem jakkoli neadekvátně, žalovaný ani jinak nebránil žalobci, aby uplatňoval svá práva. Taktéž soud neshledal porušení ust. § 32 odst. 1, § 46 ani § 47 správního řádu, přičemž jak již upozornil žalovaný ve svém vyjádření, žalobce neodkazuje v žalobě na správná ustanovení správního řádu. Rozhodnutí žalovaného má všechny zákonem požadované náležitosti. K uvedenému se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-58, kde mimo jiné uvedl, že „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

(ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.“ Z obsahu spisu vyplývá, že správní orgán se zabýval všemi podstatnými skutečnostmi relevantními pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán rozhodnutí náležitě odůvodnil, když všechny zjištěné skutečnosti podrobně zkoumal a posuzoval jejich relevanci jakožto důvodů umožňujících udělit mezinárodní ochranu dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b. Nelze ani nikterak zpochybňovat správní uvážení žalovaného, v žádném případě pak nelze hovořit o jeho libovůli a soud neshledal ani porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu.

11. Soud se plně ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí., nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců.
12. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
13. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
14. Z obsahu spisu nikterak nevyplývá, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo by měl strach z pronásledování. Toto nebylo vůbec

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

tvrzeno, natož jakkoli doloženo. Žalobce nebyl ani politicky aktivní, je bez vyznání, jeho zdravotní stav je dobrý a jak sám uvedl v protokolu k doplnění žádosti, neměl žádné problémy s vycestováním z vlasti ani s cestou zpět. Jediným tvrzeným důvodem, který žalobce v tomto smyslu uvedl, je ekonomický motiv, neboť má v úmyslu v České republice nadále legálně pobývat a podnikat. Ekonomické či sociální potíže v zemi původu však není možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu. Soudu není ani známo, že by ve Vietnamu v současné době probíhala humanitární či jiná katastrofa. Soud nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Vnitřní zamítavý postoj nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod. Ekonomická migrace nepožívá ochrany azylového práva. Z obsahu protokolu navíc vyplývá, že žalobce svým zaviněným jednáním o předchozí pobytové oprávnění přišel, když doložil falešné osvědčení o znalosti českého jazyka a žádost o udělení azylu lze proto vnímat jen jako snahu odvrátit nelegálnost pobytu na území, když jediné zde projednávaná žaloba je způsobila odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Podmínky předpokládané ust. § 12 zákona o azylu tedy naplněny nejsou.

15. Žalobce je svobodný a bezdětný, uvedl pouze, že má v úmyslu se oženit s partnerkou, která má v ČR trvalý pobyt. Není zde žádná osoba, skrze kterou by bylo možné, aby žalobci byl udělen azyl za účelem sloučení rodiny ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu.
16. Soud ve věci žalobce neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení ochrany z humanitárního důvodu, jak předpokládá ust. § 14 zákona o azylu. „*Samotná skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu se v České republice oženit a založit zde rodinu, není bez dalších okolností hodných zvláštního zřetele důvodem pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu,*“ jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24.9.2003 č.j. 7 Azs 3/2003. Úmysl žalobce se v České republice oženit, tak nelze považovat bez dalšího za důvod hodný zvláštního zřetele, žalobce nadto svůj zamýšlený sňatek v žalobě neuvedl, napadl pouze porušení ust. § 13 a § 14 zákona o azylu.
17. Nejsou naplněny ani podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany dle ust. § 14a. Rodinný příslušník žalobce, který by požíval doplňkové ochrany, tu není, a proto ani ust. § 14b zákona o azylu nelze použít.
18. Žalobce tedy jako jediný důvod uvedl zájem na pokračování ve svém podnikání a životě v ČR a nezájem o návrat do vlasti odůvodnil pouze ekonomickými hledisky. Ani jeden z těchto důvodů neodpovídá důvodům, pro něž lze tuto ochranu dle zákona o azylu poskytnout. Žalobce je zdravý, svéprávný člověk v produktivním věku a jak soud již uvedl, ekonomická migrace nepožívá ochrany podle zákona o azylu. Správní orgán tedy postupoval správně, neboť aktuální postavení žalobce nelze podřadit ani pod jedno z ustanovení zákona o azylu, podle kterého by bylo možno azyl nebo doplňkovou ochranu udělit.
19. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1.10. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.